

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένην ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 — ὡς ἐλευθέρου ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέμνη δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10. Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου. Ἄλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην εἰσοδήτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἐριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 41ος

Ἀθήναι, 14 Ἰουλίου 1934

Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 38

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ἄλλὰ δὲν τὰ κατάφερε καὶ κοίταξε μονάχα τὸν φοβερὸ Τσοῦ μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

Γιὰ κακὴ του τύχη, τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ ὁ Νγκουγιέν, πὸς ὁ Μὸ ἐνόμιζε ὅτι κοιμόταν μέσα στὰ διαμερίσματά του, παρουσιάστηκε μπροστά του ξαφνικά. Δὲν ἔβγαίνε ἄλλο ἀπὸ τῆ δική του τὴν καλύβα. Ἀπὸ ποῦ ἔβγαине λοιπόν;

Ὁ ἀτυχὸς ὑπηρέτης δὲν ἔλαβε καιρὸ νὰ λύσῃ αὐτὸ τὸ καινούργιο μυστήριον.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας εἶπε δυὸ λόγια στὸν Τσοῦ, ὁ Τσοῦ ἄρπαξε τὸν Μὸ ἀπὸ τὸν σβέρκο, τὸν σηκώσε ψηλά σὰν γατάκι καὶ τὸν ἔχωσε μέσα σ' ἕνα μεγάλο τσουβάλι. Κατόπιν τὸν ἔδεσε σφιχτὰ ἀπὸ πάνω, κρέμασε τὸ τσουβάλι ἀπὸ τὰ ταβάνι τῆς κουζίνας καὶ ἔβαλε ἕναν ἀνθρωπὸ του νὰ τὸν φυλάξῃ.

— Τί γύρευε ἐκεῖ μέσα; ρώτησε ὁ Νγκουγιέν τὸν Τσοῦ μόλις ἔβγηκε ἀπὸ τὴν κουζίνα, δείχνοντάς του τὴν καλύβα ὅπου βρισκόταν τὸ φέρετρο.

— Ὁ ἴδιος μονάχα θὰ τὸ ξέρῃ.

— Κι' ὁ Τριέν-Κοάτ;

— Κάνεικε ὄπιο. Τώρα πιστεύω θὰ κοιμάται.

Ὁ Νγκουγιέν φάνηκε δυσαρεστημένος.

— Αὐτὸ τὸ πάθος θὰ τὸν καταστρέφῃ, εἶπε.

— Ὁ, δὲν κάνει καὶ τόσο μεγάλη

κατάχρησιν! Κἀνα δυὸ πίπες μόνο!

— Κι' ἂν δὲν κάνει κατάχρησιν κάνει ἑμὸς χρῆσιν κι' αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸ. Ὅποιος καπνίζει παραμελεῖ τὰ καθήκοντά του. Δὲν μπορεῖ κανεὶς

— Σὰς προσκυνῶ, κύριε καπετάνιε...

νὰ βασίζεται σ' αὐτόν.

— Ἀρχίζω, ἀφέντη, νὰ πιστεύω πὸς αὐτὸς ὁ καταραμένος Μὸ θὰ μὰς βάλῃ κάθε τόσο σὲ μπαλάδες.

— Τὸν ἔχω ἀνάγκη. Ποῦ βρίσκεται τώρα;

— Τὸν ἔχωα μέσα στὸ σακκούλι του καὶ τὸν κρέμασα ψηλά.

— Νὰ μείνῃ αὐτοῦ ποῦ βρίσκεται.

Μὴν τὸν βγάσεις πρὶν ἀπ' αὐριο τὸ πρωτῆ.

Ἡ νύχτα φάνηκε ἀτελείωτη στὸν δυστυχισμένον διηρέτη.

Ὅσο ἡ τιμωρία του τοῦ ἔγινε μάθημα κι' ὅταν τὸ ἄλλο πρωτὸ ὁ Τσοῦ τὸν ἐλευθέρωσε, τοῦ ἔκανε ἕνα σωρὸ τεμενάδες καὶ ὕστερα τοῦ δήλωσε πὸς ἦταν ἐξαιρετικὰ λυπημένος γιὰ τὴν χθεσιογυβραδυνὴ «παραξήγησιν».

— Ἦθελα νὰ προσφέρω τὸ ρύζι καὶ τὸ ἀλάτι στὸν νεκρὸ τοῦ φερέτρου, ἐξομολογήθηκα μ' ὄλη του τὴν ἀθωότητα. Ἀλλὰ δὲν ξέρω τί τὸν ἔπιασε καὶ σηκώθηκε νὰ χυμῆξῃ ἐπάνω μου.

— Μὰ τὸν Τίγρη θὰ ἔπρεπε νὰ σὲ πνίξῃ, εἶπε ὁ Τσοῦ. Κοίταξε λοιπὸν ἄλλο φορά νὰ μὴν ξανακάνῃς ἕνα παρόμοιο πρᾶγμα καὶ νὰ μὴν πῆς λέξη σὲ κανένα, γιὰτὶ ἀλλοιμονό σου τί θὰ πάθῃς.

— Μὰ ἐγὼ δὲν ἔκανα τίποτε. Εἶδα μόνον τὸν πεθαμένο ποῦ σήκωνε τὸ σκέπασμα ἀπὸ τὸ φέρετρο καὶ μὲ κοίταξε ἄγρια.

— Ὀνειρεύεσαι, μοῦ φαίνεται. Ἀπὸ πότε οἱ πεθαμένοι σηκώνουν τὸ σκέπασμα ἀπὸ τὸ φέρετρό τους καὶ ἀγριοκοιτάζουν;

Νὰ φέρῃ ἀντίρρηση στὸν γιγαντάσιομο Τσοῦ. Καὶ ἔβγαλε ὁ Μὸ δὲν ἦταν τόσο κουρὸς, γιὰ νὰ κάνῃ μιὰ τέτοια ἀνοησία.

Ἔτσι δὲν εἶπε λέξη καὶ σιγά-σιγά ἄρχισε ὁ ἴδιος νὰ πιστεύῃ πὸς ἔαυτο εἶδε ἦταν πλάσματα τῆς φαντασίας τοῦ.

Ὅσο ἡ σκέψις αὐτὴ δὲν τὸν ἀπασχόλησεν καὶ τόσο πολὺ γιὰτὶ εἶχε νὰ ἐνδιαφερθῇ γι' ἄλλα πρᾶγματα.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο πρῶτ' ἕνα πλῆθος χωρικοί, ἄντρες καὶ γυναῖκες ἦρθαν καὶ πλημμύρισαν τὸν καταυλισμὸ τῶν πειρατῶν.

Τὸ φέρετρο βγήκε ἀπὸ τὴν καλύβα καὶ μὲ μεγάλη ἐπισημότητα τοποθετήθηκε σ' ἕνα κουβούκλιο ποὺ τὸ φορτώθηκαν στοὺς ὄμους τοὺς δ' κτῶ στιβαροὶ κοιλίς.

Ἐπειτα σχηματίσθηκε μιὰ πομπὴ μεγαλοπρεπεστάτη.

Πίσω ἀπὸ ἕνα μεταξωτὸ λάβαρο, ποὺ παράστανε τὴν πρώτη ψυχὴ τοῦ μακαρίτη, κυμάτιζαν λευκὲς σηματεὲς ποὺ τίς κρατοῦσαν οἱ φίλοι τοῦ κ' ὅπου εἶχαν κεντηθεῖ μὲ μεταξί διάφορες ἐπιγραφὰς σχετικὲς μὲ τὴ δράση τοῦ καὶ μὲ τὰ κυριώτερα γεγονότα τῆς ἐπίγειας ζωῆς του.

Τὴς ἐπιγραφὰς αὐτὰς ὁ Μὸ κατάφερε κουτσά-στραβά νὰ τίς διαβάσει κ' ἔτσι πληροφορήθηκε πῶς ὁ μακαρίτης ἦταν ἕνας γέρος σοφὸς ποὺ μὲ τίς διδασκαλίαι τοῦ σκόρπιζε τὸ φῶς τῆς μάθησης στὴ νεολαία.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ δὲν τοῦ ἀποκάλυψαν οἱ ἐπιγραφὰς εἶναι γιὰ τοὺς λόγους κ' αἰτία ὁ σεβάσιμος αὐτὸς φιλόσοφος πέρασε στὴν ἄλλη ζωὴ, γιὰ τοὺς λόγους εἶχαν μεταφέρει τὴ σοφίαν τοῦ στοὺς παραδουλοῦντες καὶ γιὰ τοὺς λόγους ἢ κηδεῖα τοῦ ξεκινούσε ἀπὸ κεῖ.

Πῶς ἡ οἰκογένεια τοῦ συνοδεύταν καὶ συνεργαζόταν μὲ τοὺς τῆς, γι' αὐτὸ δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία, γιατί οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς πειρατὲς ἀκολούθησαν τὴ συνοδεία μὲ τὴν ξεκίνησε τραβώντας γιὰ τὸ Πού-Ντόαν.

Ἐνας δὲξ ἤχος φλογέρας συνώδευε τὸ τάμ-τάμ τοῦ ταμπούρου ποὺ χτυποῦσε μὲ τὰ χέρια καὶ μὲ τοὺς ἀγκῶνες ἕνας μπόντζος, ἐνῶ ὁ ἀκούσιος τοῦ πετοῦσε χοῦφτες-χοῦφτες τὰ χαρτάκια τῆς προσευχῆς δεξιά κ' ἀριστερά. Μοιρολογίστριες, ντυμέναι σὰ κάτασπρα, μὲ τὰ μαλλιά λυτὰ στοὺς ὄμους, πῆγαν πρὶν ἀπ' τοὺς κοιλίς σελίζοντας τὰ μάγουλά τους. Κι' ἐπειτα ἀκολουθοῦσε ἡ οἰκογένεια τοῦ νεκροῦ, πρῶτα οἱ ἄντρες κ' ἀπὸ πίσω τοὺς οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά.

Ἐνας μεγαλόσωμος παλληκαρῶς, συγγενῆς τοῦ νεκροῦ, γιὸς τοῦ δίχως ἄλλο γιατί ἦταν ντυμένος κάτασπρα καὶ κρατοῦσε τὸ συμβολικὸ μακρὸ καλάμι στὸ χέρι, βρισκόταν στὴν κεφαλὴ τῆς πομπῆς.

Ὁ Μὸ ἤθελε πολὺ κ' αὐτὸς ν' ἀκολουθῆσθαι τὴν κηδεῖα καὶ νὰ παρευρεθῆ στὸν ἐνταφιασμὸ τοῦ σοφοῦ. Μὰ μὲ τὴν δοκίμασε νὰ πάη μαζί μὲ τοὺς ἄλλους, ὁ Τριέν-Κόατ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τ' αὐτὴ μὲ τὰ δύο λειψὰ του δάχτυλα ποὺ τοῦ ἔβγαλε αἷμα.

— "Αἴ, ἄι!" Ἀφισά με, κύριε-Τριέν!
— Ποῦ πάς ἐκεῖ ποὺ δὲν σὲ στέλνουν; εἶπε ὁ Σημαδεμμένος. Κάνε μου τὴ χάρη νὰ γυρίσεις τούτη τὴ στιγμή στὸ μαγερεῖό σου!

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Τριέν-Κόατ ἐλάχιστοι πειρατὲς ἔμεναν ἀκόμη στὸν καταυλισμὸ. Ὁ Μὸ τοὺς ἐτοίμασε τὸ φαγητὸ τους, ἐτοίμασε ἐπίσης καὶ γιὰ τὴν Σιμόνη καὶ γιὰ τὴν Τι-Σάου, χωρὶς νὰ ξεχάσῃ καὶ τὸν ἑαυτοῦ του.

Μαγερεῖνε μηχανικά. Οἱ σκέψεις τοῦ βρισκόνταν ἄλλοῦ, ἀκολουθοῦσαν τὴν κηδεῖα τοῦ σοφοῦ Ἀναμίτη καὶ ἔσπαζε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ βρῆ ποῦ βρισκόνταν ὁ Νγκουγιέν καὶ ὁ Τσοῦ, ποὺ εἶχαν εξαφανιστεῖ ἀπὸ τὸ πρῶτ' καὶ ποὺ δὲν τοὺς εἶχε κίβλας ἰδεῖ ν' ἀκολουθοῦν τὴν κηδεῖα. "Ὅλα αὐτὰ τοῦ φαίνονταν ὑποπτικά. Δὲν τοῦ ἔβγαζε κανεὶς ἀπὸ τὸ μυαλὸ του πῶς οἱ πειρατὲς ἐτοίμαζαν κάποιο καινούργιο κόλπο.

Γεωμάτισε μόνος του, μελαγχολικώτατα. Πότε θὰ τελείωνε αὐτὴ ἡ περιπέτεια;

"Ὅχι καὶ τόσο γρήγορα, κατὰ τὰ φαινόμενα.

Τὸ ἀπόγευμα οἱ πειρατὲς διέλυσαν τὸ στρατόπεδο. Τὸ φορετὸ μεταφέρθηκε μπροστὰ στὴν καλύβα τῶν ἀιχμαλώτων. Ἡ Σιμόνη ξαπλώθηκε πάλι μέσα κ' ὁ Μὸ κ' ἡ Τι-Σάου ἀναγκάστηκαν νὰ τὸ φορτωθοῦν στοὺς ὄμους τους.

Ἡ συμμορία τώρα εἶχε ἐλαττωθεῖ σ' ἕξη ἄνδρες, ὄλους-ὄλους.

Ὅστε ὁ Νγκουγιέν, ὄστε ὁ Τσοῦ εἶχαν ξαναφανεῖ, ὄστε καὶ οἱ πειρατὲς ποὺ εἶχαν ἀκολουθῆσαι τὴν κηδεῖα.

Ὁ Σημαδεμμένος ὅμως ἦταν ἐκεῖ κ' αὐτὸς ἤξερε νὰ προστάξῃ.

Μ' ὅλη τὴν ἀπελπισία ποὺ αἰσθανόταν ὁ Μὸ κράτησε τίς σκέψεις του γιὰ τὸν ἑαυτοῦ του καὶ, ὅπως ἕνας ἀπλὸς κοιλί, περπατοῦσε, περπατοῦσε σὰν νευρόσπαστο μὲ τὰ μάτια ἀπλανῆ, μὲ ἄδειο τὸ κεφάλι, ἀκολουθώντας τὴν διεύθυνση ποὺ τοὺς ὀδηγοῦσε ὁ Τριέν Κόατ, καὶ ποὺ τραβοῦσε πρὸς τὰ βορειανατολικά, παράλληλα πρὸς τὸν δρόμο τοῦ Πού-Ντόαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'
"Ὁ «Μορόκωρος»

"Ἄν ὁ Μὸ εἶχε καταφέρει ν' ἀκολουθῆσθαι τὴν κηδεῖα ἢ ἐκπληρῆσθαι τὴν θὰ ἦταν πολὺ μεγάλη.

Γιατὶ ἡ πομπὴ δὲν διευθύνθηκε στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Πού-Ντόαν, ἀλλὰ μέσα στὴν ἴδια τὴν πόλη καὶ μάλιστα στὴν προκυμαία ποὺ εἶχαν κτισμένη ἀπάνω στὸ ποτάμι.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΑΝ

ΟΙ ΔΥΟ ΔΡΟΜΟΙ

Μιὰ μέρα, δύο παιδιὰ ἀπαντήθηκαν σ' ἕνα σταυροδρόμι τῆς ἐξοχῆς. Εἶχαν ξεκινήσει χωριστὰ ἀπὸ τὰ γειτονικά τους σπίτια, ποὺ ἦταν στὸ χωριό, νὰ πάνε στὴ μικρὴ πόλη ποὺ ἦταν τὸ σχολεῖό τους.

Ἀπὸ τὸ σταυροδρόμι, ποὺ ἀπαντήθηκαν, μπορούσαν πιά νὰ τραβήξουν μαζί. Μὰ δὲ συμφωνήσανε στὸ δρόμο.

Τὸ ἕνα παιδί ἤθελε νὰ πάρῃ τὸ μονοπάτι. Ἦταν στενὸ, τραχὺ, καὶ δύσκολο. Εἶχε πέτρες κ' ἀγκάθια, ἀνήφορους καὶ κατήφορους. Μὰ ἔβγαζε πρὸς γρήγορα στὴν πόλη. Καὶ ἦταν ἀργά. Καὶ τὸ παιδί ἐκεῖνο βιαζόταν νὰ φτάσῃ στὸ σχολεῖό μὲ τὴν ὥρα του.

Τὸ ἄλλο ὅμως παιδί ἤθελε νὰ πάρῃ τὸν ἴσιο δρόμο, τὸ μεγάλο, γιατί ἦταν εὐκόλος. Ὅστε πέτρες εἶχε, ὄστε ἀγκάθια, ὄστε ἀνήφορους, ὄστε κατήφορους.

Ἐπειτα ἦταν καὶ διασκεδαστικός. Εἶχε δένδρα ἰσκιερὰ, εἶχε καὶ πεζοδρόμια πλατεῖα. Κάθε τόσο εἶχε καὶ σπίτια σὰν καλατάνια μέσα σὲ ἀνοστέλιστα περβόλια. Εἶχε ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ μικρομάγαζα ὅπου ἐδλεπες πράγματα λογῆς-λογῆς.

Ἦταν καὶ περαστικός ὁ μεγάλος δρόμος. Πεζοί, καθαλλάρηδες, μὲ ἀμάξια, μὲ ποδήλατα, μὲ αὐτοκίνητα, μὲ κάρρα, μὲ σοβύτες, κῶμος καὶ κοσμάκης περνοῦσε ἀπὸ κεῖ.

Καὶ τῆλο παιδί δὲν τῶνοιαζε ἂν δὲ θάρτανε στὸ σχολεῖό μὲ τὴν ὥρα του. Ἦθελε νὰ πάη ἀπὸ τὸ δρόμο τὸν εὐκόλο, τὸν ξεκούραστο, τὸν διασκεδαστικό. Ἐπιτέλους θάρταρε λιγάκι καὶ θὰ πρόφτανε...

"Ἔτσι τὰ δύο παιδιὰ χωρίστηκαν στὸ σταυροδρόμι.

Τὸ πρῶτο πῆρε τὸ μονοπάτι. Λαχάνιασε στοὺς ἀνήφορους, κουράστηκε, ταλαιπωρήθηκε στὶς κακοτοπιές, χτύπησε στὶς πέτρες, ἀγκυλώθηκε στὰ ἀγκάθια, μάλιστα, πόνεσε, μὰ ἔφτασε γρήγορα στὴν πόλη καὶ πῆγε στὸ σχολεῖό Ἰσα-Ἰσα τὴν ὥρα ποὺ χτυποῦσε τὸ κουδούνι.

Τὸ δεύτερο πῆρε τὸ μεγάλο δρόμο. Μὰ ποῦ νὰ τρέξῃ! Πῆγαν μὲ τὴν ἡσυχία του. Στεκόταν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, χάρισε μπροστὰ στὰ σπίτια μὲ τὰ περβόλια, ἔπαιρνε ἀπὸ πίσω τὰ μάξια καὶ ταυτοκίνητα, ἔπαιζε, χασομεροῦσε. Κι' ὅταν ἔφτασε τέλος στὸ σχολεῖό, τὸ μάθημα εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ πολλὴν ὥρα.

— Τί ἔγινε ἐσύ; τοῦ εἶπε ὁ δάσκαλος. Γιατὶ ἄργησες;

— Μὰ, ἐγὼ κάθουμαι μακριά...

ΤΟ ΣΚΑΔΙΣΤΗΡΙ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΥ'. — Γῆ! γῆ!

Καὶ τὸ ταξίδι ἐξακολουθοῦσε. Ἡ ἀπέραντη θάλασσα ἦταν σὰν ἕνας καθρέφτης ποὺ καθρέφτιζε τὸν ἀπέραντο οὐρανὸ—καὶ τὰ δύο γαλάζια—κ' ἀπάνω στὴν ἴσια αὐτὴ ἐπιφάνεια ἢ σχεδία ἔτρεχε σὰ νᾶχε ἀτμομηχανή. Τὴν ἔσερνε τὸ ρέμμα χωρὶς νὰ φαίνεται καθόλου. Κι' ὁ Μπέμπης θὰ ἐνόμιζε πῶς στεκόταν ἀκίνητη, ἂν δὲν ἔβλεπε ὀλόγουρά τους τὴ θάλασσα ποὺ ἔσχιζε καὶ τὴν ἀσπρη γραμμὴ ποὺ ἄφινε πίσω της.

"Ὅσο ἄπορούσε: Πῶς μπορούσαν νὰ τρέχουν ἔτσι οἱ καρφωμέναι ἐκείνες σανίδες, χωρὶς πανί, χωρὶς μηχανή; Ἦταν σὰν ὄνειρο καὶ σὰ θαῦμα αὐτὸ τὸ ταξίδι...

Κι' ἄλλο περιεργό: Ἐνῶ περνοῦσαν ὄρες καὶ ὄρες, ὁ ἥλιος δὲν βασιλευε, ἢ ἡμέρα δὲν τελείωνε. Κι' ὁ Μπέμπης συλλογιζόταν: «Φαίνεται πῶς σ' αὐτὰ τὰ μέρη ἢ ἡμέρα εἶναι πολὺ μεγάλη. Δὲν θάρη μόνον δώδεκα ὄρες ὅπως στὰ μέρη τὰ δικὰ μας: θάρη δεκάξη, δεκαοχτώ, εἴκοσι!... Καλύτερα ὅμως ποὺ βλέπω, γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν φανῆ κανένα πλοῖο ἢ καμμιά ξηρά...»

Μὰ ὄυτε πλοῖο φαινόταν, ὄυτε ξηρά. Τοῦ κάκου ὁ Μπέμπης κοιτάζε δεξιά κ' ἀριστερά, μπροστὰ καὶ πίσω. Παντοῦ θάλασσα, καὶ θάλασσα ἐρημη... Ποῦ θάρη ἢ σχεδία; καὶ πότε;..

«Ἐκείνοι οἱ κακοῦργοι—συλλογιζόταν ὁ Μπέμπης—ἔλεγαν πῶς θὰ πῆγαιναμε στὴν Ἀφρική, Μὴν εἶναι αὐτὴ ἡ θάλασσα τῆς Ἀφρικῆς; Καὶ μὴ θὰ φανῆ σὲ λίγο καμμιά παραλία ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡπειρο κ' ἢ σχεδία θάρη ἐκεῖ;... Σώσε με, Χριστέ μου!... Στὴν Ἀφρική μου!... Στὴν Ἀφρική μου!

»Πολλὲς φορὲς θάρκούσατε νὰ λένε: Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι σὲ καλὸ δρόμο, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πῆρε κακὸ δρόμο. Καὶ λέγοντας «δρόμο», ἐννοοῦν ἐδῶ τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, τὸν τρόπο τῆς ζωῆς του, τὴ διαγωγή του.

»Ἐ, ὁ ἄνθρωπος ποὺ βρισκεται σὲ κακὸ δρόμο, εἶν' ἐκεῖνος ποὺ περνᾷ τὴ ζωὴ του ἀψήφιστα, ἀκούραστα καὶ διασκεδαστικά. Ἐκεῖνος ποὺ δὲν κοπιάζει γιὰ νὰ κἀνῃ τὸ χρέος του, ποὺ δὲν προσπαθεῖ νὰ διορθώσῃ τὰ ἐλαττώματά του καὶ δὲν νοιάζεται καὶ δὲν χαλᾷ τὴν ὄρεξή του γιὰ τίποτα. Καὶ στὸ τέλος καταντᾷ δυστυχισμένος, γιατί ὁ δρόμος αὐτὸς ποτὲ δὲ βγάξει σὲ καλὸ.

»Αὐτὸ νὰ ξέρετε. Καλὸς εἶναι μόνον ὁ δρόμος τῆς ζωῆς ποὺ βγάξει σὲ καλὸ, κ' ἂς εἶναι στενός, ἀσχημος, κουραστικός καὶ δύσκολος.

»Καὶ πάλι, κακὸς εἶναι ὁ δρόμος τῆς ζωῆς ποὺ βγάξει σὲ κακὸ, κ' ἂς εἶναι πλατύς, ὁμορφος, ξεκούρατος, καὶ διασκεδαστικός.

»Λοιπὸν, παιδιὰ, πάντα τὸν καλὸ δρόμο!

»Ἀπὸ τότε, τὰ δύο παιδιὰ, ποὺ συναντήθηκαν ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα στὸ σταυροδρόμι τῆς ἐξοχῆς, ἔπαιρναν μαζί τὸ ἴδιο μονοπάτι καὶ πάντα ἔφταναν στὸ σχολεῖό τους μὲ τὴν ὥρα.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

εἶναι φίδια, λιοντάρια, τίγρεις, κροκόδειλοι. Εἶναι κ' ἀνθρωποφάγοι. Γιὰ φαντάσου νὰ βγοῦμε τώρα σὲ κανένα χωριὸ Καννιβάλων! Χριστέ μου, φύλαγε!»

Μόλις τὸ σκέφθηκε αὐτὸ, κοιτάζοντας μπροστὴ του, τοῦ φάνηκε πῶς ἐκεῖ-πέρα, μακριά, ἀνάμεσα στὴ θάλασσα καὶ στὸν οὐρανὸ, σὰ νὰ ἐξώριζε μιὰ μαύρη, ἀκανόνιστη γραμμὴ.

— Ἄζόρ! φώναξε. Ἄζόρ! γιὰ κοίτα κεῖ!... τί νάνα;

— Γάβ! γάβ! ἔκαμε ὁ σκύλος, κοιτάζοντας κ' αὐτὸς ἐκεῖ ποὺ τοῦ ἔδειχνε ὁ Μπέμπης.

— Μὴν εἶναι ἢ; μὴν εἶναι ἢ... Ἀφρική;

— Γάβ, γάβ! ἔκαμε πάλι ὁ σκύλος, σὰ νᾶλεγε: «Ναί, ναί ἔτσι μοῦ φαίνεται καὶ μένα!... Γῆ! γῆ!...»

Δὲν γελᾶσθηκαν. Ἡ μαύρη ἐκεῖνη γραμμὴ ἦταν μιὰ παραλία. Ἡ σχεδία τὴν πλησίαζε μὲ μεγάλη γοηγοράδα, κ' ὅσο τὴν πλησίαζε, ὁ Μπέμπης ξεχώριζε βουνά, βουναλάκια καὶ δέντρα. Σπίτια ὅμως καθόλου. Ἡ παραλία ἐκεῖνη ἢ θὰ ἦταν ἀκατοίκητη, ἢ θὰ τὴν κατοικοῦσαν ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἔχτιζαν μεγάλα σπίτια, παλάτια, οὐρανοξύστες κ' ἐκκλησιᾶς μὲ

ψηλά καμπαναριά—ούτε τζαμιά με μινωσίδες—παρά καλύβια και καλυβάκια αθώρητα από μακριά.

Αμα πλησίασαν πολύ, ο Μπέμπης είδε καθαρά μια μεγάλη άμμου-διά με βραχάκια, ένα ποτάμι που χυνόταν στη θάλασσα—και σ' εκείνο τὸ μέρος τὰ νερά είχαν άλλο χρώμα, πιὸ ανοιχτό—κι' ἕνα ἀπέραντο δάσος ἀπὸ παράξενα δέντρα.

«Κάπου τὰ ἔχω ἰδεῖ αὐτὰ τὰ δέντρα—ἔλεγε ὁ Μπέμπης—ἄ, ναι! τὰ εἶδα στὸ βιβλίο μου, ζωγραφισμένα με χρώματα! Εἶναι φονιικιές, κοκοφονιικιές, μπαναγιές! Δέντρα, πού λένε, τῶν Τροπικῶν! Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ πὼς αὐτὴ ἡ γῆ εἶναι ἡ Ἀφρικὴ! Ἔχω διαβάσει πολλὰ γι' αὐτὴ τὴν ἡπειρο στὸ βιβλίο ἐκεῖνο με τίς ζωγραφιές. Τὴ γνωρίζω, νά τη! Ζῶα μόνο δὲ βλέπω, οὔτε ἀραπαδες. Ἴσως θὰ εἶναι μέσα στὸ δάσος. Χριστέ μου, καὶ μὴν εἶναι ἀνθρωποφάγοι!»

Καθὼς ἔλεγε αὐτὰ ὁ Μπέμπης, ἡ σχεδία ἄραζε ἡσυχά-ἡσυχά και, με τὴ μεγαλύτερη εὐκολία, τὸ παιδί κι' ὁ σκύλος πήδησαν στὴν ἀμμουδιά.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΒΑΛΤ

Η ΓΗ ΚΑΙ Ο ΚΟΜΗΤΗΣ

Ἡ ἱστορία ποὺ θὰ πῶ εἶναι πολὺ παράξενη.

Ἐγινε μέσα σὲ πολλοὺς αἰῶνες, κι' ἂν ἦταν κανένας μας ἐκεῖ θὰ εἶχε πεθάνει και θὰ τὸν εἶχαν θάψει πολὺν καιρὸ πρὶν τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία, ἴσως ἀκόμα και πρὶν ἀρχίσῃ καλὰ-καλὰ.

Ἐγινε μέσα στὸ διάστημα, ἐκεῖ ἔπυ δλα τ' ἀστέρια κάνουν τὸ γύρο τους, και εἶναι τόσο κρύο, πού και τὸ πιὸ βαρὺ χειμωνιάτικο πανώφορι δὲ ζεσταίνει περισσότερο κι' ἀπὸ τὸ ἐλαφρότερο πουκαμισάκι.

Και εἶναι τὸ διάστημα τόσο μεγάλο, πού δὲν μπορεί νὰ τὸ πῆ κανείς. Μὰ και νὰ μπορούσε πάλι, δὲ θὰ εἶχε καθέλου σημασία, γιατί δὲ θὰ τὸν καταλάβαιναν οἱ ἄλλοι.

Ἐξω στὸ διάστημα πήγαινε ἡ γῆ τὸ δρόμο της, ὅπως πηγαίνει πολλὰ-πολλὰ χρόνια τώρα ἴσαμε σήμερα. Γυρίζει γύρω στὸν ἥλιο, γυρίζει γυρίζει ἀδιάκοπα, και κάθε ἄλλος θὰ ζαλιζόταν, ἂν ἦταν στὴ θέση της.

Ἡ γῆ ὅμως δὲ ζαλιζεται μιά και συνήθισε τέτοιο ταξίδι, πού νὰ ποῦμε και τὴ μαύρη ἀλήθεια δὲν εἶναι μονάχα μιά πηδηξιά. Γιατί βαστᾶ ἕνα χρόνον δλόκληρο, και μόλις τελειώσῃ τὸ ἕνα ταξίδι της, ἀρχίζει με τὸν ἄλλο χρόνον πάλι τὰ ἴδια.

Και σὰ νὰ μὴν ἦταν στὰ συγκαλά της, στριφογυρίζει κι' ἡ ἴδια ἀκόμα δλον αὐτὸ τὸν καιρὸ γύρω στὸν ἑαυτὸ της, ἀπαράλλαχτα σὰ μικρὸ σκυλι πού στριφογυρίζοντας τρέχει νὰ πιάσῃ τὴν οὐρά του.

Και σὲ μιά μόνη μέρα στριφογυρνᾶ δλόκληρη γύρω στὸν ἑαυτὸ της, γιὰ νὰ δείχνῃ στὸν ἥλιο δλα της τὰ μέρη. Γιατί στὸ μέρος πού δὲν τὸ βλέπει ὁ ἥλιος βραδεύει νύχτα. Και ἂν ἡ γῆ γύριζε πάντα πρὸς τὸν ἥλιο

τὸ μέρος της δπου βρίσκεται ἡ Εὐρώπη, ἡ Ἀσία και ἡ Ἀφρικὴ, τότε οἱ ἄνθρωποι πού ζοῦν στὴν Ἀμερικὴ θὰ ἦταν σὲ παντοτινὸ σκοτάδι.

Ἡ φρονιὰ λοιπὸν πού εἶχε ἡ γῆ δὲν ἦταν καὶ τόσο μικρὴ, μὰ σὰ νὰ μὴν τῆς ἔφτανε αὐτὴ, εἶχε ἀκόμα νὰ κάνῃ και με τὸ φεγγάρι.

Γιατί ἐκεῖ ἦταν και τὸ φεγγάρι.

Εἶναι ἀλήθεια πὼς αὐτὸ μπορούσε νὰ φρονιζῇ μόνο του γιὰ τὸν ἑαυτὸ του ἂν τὸ ἔφερνε ἡ ἀνάγκη γιατί ἡ μόνη του δουλειὰ ἦταν νὰ στριφογυρίζῃ κι' αὐτὸ τὸ ἴδιο, ὅπως ἡ γῆ, και ἀκόμα νὰ γυρίζῃ γύρω στὴ γῆ ἀπαράλλαχτα ὅπως και αὐτὴ γύρω στὸν ἥλιο. Ἦταν πολὺ μικρότερο ἀπὸ τὴ γῆ και δὲν εἶχε σχεδὸν καμμιά σημασία.

Γι' αὐτὸ μιλοῦσε κι' ἡ γῆ μαζί του μ' ἕναν πολὺ προσταχτικὸ τρόπο, μὰ και τὸ φεγγάρι πάλι τὴν πείραζε γι' αὐτὸ κάθε λίγο και λιγάκι.

Γρίνιαζαν γιατί ἦταν παντοτινοὶ γειτόνοι, ἐνὼ τ' ἄλλα τ' ἀστρα βρίσκονταν πολὺ μακριὰ τους και δὲν μπορούσαν νὰ κουβεντιάσουν μαζί τους. Και δταν δυὸ ἄνθρωποι εἶναι πάντα μαζί, μέρα και νύχτα, κάπως εὐκόλα ἀρχίζουν και τίς γρίνιες. Ταχυτικά, μιά φορά τὸ μήνα, ἦταν τὸ φεγγάρι γεμάτο, και ἡ γῆ βλέποντας τὸ στραγγυλὸ πρόσωπό του θαρροῦσε πὼς τὴν κορόιδευε και σκύλιαζε ἀπὸ τὸ θυμὸ της.

—Κοίτα και πὼς λάμπει ὁ ἄθλιος νυχτοπόρος! ἔλεγε ἡ γῆ στὸ τέλος φαντάζεται πὼς εἶναι ἀστρα ἀσάλευτο!

Τὸ φεγγάρι τὴν κορόιδευε ὅσο ἦταν γεμάτο. Μὰ κάθε νύχτα πού περνοῦσε γινόταν τὸ πρόσωπό του πιὸ ἀδύνατο και πιὸ χλωμό, σὰ νὰ εἶχε ἀρρωστήσει. Στὸ τέλος χανόταν δλό-τελα, μὰ ξαναρχόταν και μεγάλωνε δλοένα, ὅσπου ξαναγέμιζε πάλι δλο.

—Ἐρχεσαι μαζί μου; τοῦ ἔλεγε ἡ γῆ.

—Ἐρχεσαι μαζί μου; τοῦ ἔλεγε ἡ γῆ.

—Ἐρχεσαι μαζί μου; τοῦ ἔλεγε ἡ γῆ.

—Φυσικὰ ἐρχομαι μαζί σου, ἀποκρινόταν τὸ φεγγάρι.

—Ἐλπίζω νὰ κάνῃς προσεχτικὰ τὴ δουλειὰ σου, ἔλεγε ἡ γῆ. Ὅταν ἐγὼ τρέχω μιά φορά γύρω στὸν ἥλιο, σὺ πρέπει νὰ τρέχῃς γύρω σὲ μένα δεκατρεῖς φορές, κι' αὐτὸ κοίταξε νὰ μὴ τὸ ξεχάσῃς, ἀλλιῶς θὰ τὰ κάνω-με θάλασσα με τὸ ἡμερολόγιο.

—Θαρρῶ, ἀρετὸν καιρὸ τώρα τρέχω γύρω σου, ὥστε νὰ ξέρω τὴ δουλειὰ μου, ἰδιότροπε γεροπλανήτη! τῆς ἔλεγε με εἰρωνεία τὸ φεγγάρι, γιατί ἦταν πάλι γεμάτο και τότε τὸ ἔπαιρνε πάντα ἄπάνω του.

Μὰ εἶχε ἀκόμα και ἄλλον τρόπο γιὰ νὰ φουρκίζῃ τὴ γῆ.

Κάποτε τραβοῦσε ἀπὸ τὰ νερά της ἀπάνω του τόσο πολλὰ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, πού γινόταν σ' αὐτὸ μπασιά, και στὸ ἄλλο μέρος βαροῦσε ρήχη. Και τότε φυσικὰ γίνονταν ἐδῶ πλημύρες και δυστυχήματα, ἐνὼ ἀπὸ κεῖ ἔπεφταν τὰ καρδιάτα ἔξω. Και οἱ ἄνθρωποι ὑποφέρανε τότε τόσο, πού καταριόνταν τὴ γῆ, κι' ἔλεγαν πὼς στὰ μέρη της δὲν μπορεί πιά νὰ ζῆσῃ κανένας. Αὐτὸ τὴν πείραζε βέβαια πολὺ, γιατί, νὰ λέμε και τὴν ἀλήθεια, αὐτὴ δὲν ἔφταιγε καθόλου, και γι' αὐτὸ θυμῶνε πιὸ πολὺ με τὸ φεγγάρι.

—Τώρα εἶναι πάλι γεμάτο, τὸ κουτό! Ἦθελα μόνο νὰ ξέρω τί σκοπεῖ ἔδῳ πέρα με τὰ αἰώνια στριφογυρίσματά του, και μὰς κάνει και τὸ σπουδαῖο!

Ἔτσι βρίζονταν ἀναμεταξύ τους, ἐνὼ χρόνος με τὸ χρόνο περνοῦσε και καίνα ἔκαναν τὸ συνηθισμένο τους δρόμο. Γύρω τους ἔτρεχαν δλα τ' ἀστέρια με τίς δικές τους φρονιδες και τὰ βασανὰ τους. Και μέσα στὴ μέση ἀπ' δλα τους ἔλαμπε ὁ ἥλιος.

Μιά μέρα κατὰ τὸ Μάρτη ἦρθε ἕνα ξένο ἀστέρι μέσα ἀπὸ τὸ διάστημα.

Ὅτε ἡ γῆ οὔτε τὸ φεγγάρι τὸ εἶχαν ποτὲ τους ἰδεῖ και θὰ παραξενεύτηκαν βέβαια πολὺ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, πού δὲν ἔμοιαζε καθόλου με τ' ἄλλα τ' ἀστρα, γιατί εἶχε μιά μακριὰ λαμπερὴ οὐρά.

—Τί πράγμα νὰ εἶναι τάχα τοῦτο; λέει ἡ γῆ.

—Τέτοιο πράγμα δὲν εἶδα, ἀλήθεια ποτὲ μου, εἶπε τὸ φεγγάρι.

Σαφνίστηκαν και οἱ δυὸ τους τόσο πολὺ, πού λίγο ἔλειψε νὰ σταματήσουν. Τὸ ξένο ἀστέρι ἐρχόταν δλοένα σιμότερα, κι' ἡ γῆ ἀρχισε νὰ φοβάται μὴ σκοντάψῃ στὸ τέλος ἀπάνω της σὰ στραβό. Ὅταν ὅμως πῆγε τόσο κοντὰ, πού μπορούσε νὰ τὴν ἀκούσῃ, τοῦ φώναξε:

—Ἐ, τί θέλεις μες στὸ δρόμο

μου; Ποῖος εἶσαι; Ἀπὸ πού ἐρχεσαι; Πού πᾶς;

—Πολλὰ με ρωτᾷς μονομιᾶς, τῆς λέει τὸ ξένο ἀστρα.

—Ποῖος εἶσαι; ξαναρώτησε ἡ γῆ.

—Εἶμαι μόνο ἕνας μικρὸς κομήτης, εἶπε τὸ ἀστέρι; μὰ σὺ ποῖος εἶσαι;

—Τὸ βλέπεις δᾶ, εἶμαι ἡ γῆ!

—Ἡ γῆ; δὲν τὸ ἔξερα, ὄχι. Εἶμαι δλωρ διόλου ξένος σὲ τοῦτα τὰ μέρη, ποτὲ μου δὲν ἦρθα ἐδῶ πέρα, και δὲ συστήθηκα ἀκόμη σὲ κανένα ἀστέρι.

—Καλὰ ἔκανες κι' ἦρθες σὲ μένα, τοῦ λέει ἡ γῆ σοβαρῶ. Δὲ συνηθίζω νὰ κάνω τὴ φαντασμένη, μὰ μπορῶ νὰ πῶ πὼς εἶμαι τὸ πιὸ προκομμένο ἀστρα ἀπ' δλα τ' ἄλλα.

—Τότε εἶμαι τυχερός, λέει ὁ κομήτης; μὰ κάνε γρήγορα και πές δ, τι ἔχεις νὰ πῆς. Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ χασομερῶ ἐδῶ πέρα μαζί σου.

—Ἐμεῖς ἐδῶ κάνουμε ἕνα πολὺ ἔμορφο ταξίδι, τοῦ λέει ἡ γῆ φιλικὰ. Ἔλα και ταξίδεψε μιά φορά μαζί μου γύρω στὸν ἥλιο. Δὲ θέλεις; Τὸ ταξίδι μας εἶναι γρήγορο; βαστᾶ μόνο ἕνα χρόνον. Ἔτσι μπορούμε νὰ φλυαρήσουμε θαυμάσια.

—Τί; αὐτὸ τὸ λές γοργὸ ταξίδι; Πιστεψέμε, ἐγὼ ἔχω ἀλλιῶτικη γρηγοράδα. Κάνε μόνο γρήγορα και πές μου τί δντα εἶστε σεις ἐδῶ πέρα.

—Μὰ νὰ μοῦ υποσχεθῆς πρώτα πὼς θὰ προσέξῃς και δὲ θὰ σκοντάψῃς ἀπάνω μου.

Τότε γέλασε τὸ ξένο ἀστέρι τόσο, πού ἡ οὐρά του σκίστηκε σὲ τρία κομμάτια.

—Ἄ, ἔτσι! φοβάσαι μὴ πᾶς καμμιά σκουντιά; Μείνε ἡσυχῇ κι' εἶμαι ἔλαφρος σὰν ἀέρας, κι' ἂν σκόνταβα ἀπάνω σ' ἕνα κούτσουρο σὰν και σένα, θὰ γινόμουν χλια κομμάτια.

—Ἄ! λοιπὸν εἶσαι καθάρια φωτιά; ἔτσι ἦμουν και γὼ μιά φορά.

—Μὰ θὰ εἶναι τώρα πολὺς καιρός; τῆς λέει μὴ θέλοντας νὰ τὴν πιστέψῃ; ἔχεις θαρρῶ στὸν πόλο σου μιά σκούφια ἀπὸ πάγο;

—Ἐχεις δικιο. Σὲ κάθε μου πόλο ἔχω κι' ἀπὸ μιά τέτοια σκούφια. Μὰ δὲ βλέπτει, νομίζω, κρύο κεφάλι και κρύα πόδια, δταν ἔχῃ κανεὶς τὸ στομάχι ζεστό.

—Καλὰ αὐτὰ, μὰ ἡ φωτιά τί εἶναι;

—Τὴ φωτιά τὴν ἔχω μέσα μου, και μπορείς νὰ τὴ δῆς εὐκόλα.

Κι' ἀμέσως ἀφισε τὰ πιὸ μεγάλα της ἡφαίστεια νὰ τινάζουν φωτιά.

—Κοίτα! λέει ὁ κομήτης, ἀλήθεια βγαίνει λίγη φωτιά.

—Λίγη; φώναξε ἡ γῆ προσβλη-

μένη; ἔχω δλα μου τὰ σωθικά γεμάτα, κι' αὐτὸ ἴσια-ἴσια εἶναι πού με κάνει τόσο περιεργῇ. Ἔβρεις, ἦμουν και γὼ μιά φορά ἔτσι ἀέρινη σὰν και σένα. Ἔβαλα ὅμως τὰ δυνατὰ μου κι' ἔγινε στερεή. Στὸ τέλος τολίχτηκα με μιά παχισιὰ φλοῦδα. Και τώρα μόνο λάβα μπορῶ νὰ βγάλω ἀπὸ τὰ ἡφαίστεια. Μὰ δὲν ἔχει καμμιά ἀμφιβολία πὼς μέσα μου ὑπάρχει φωτιά.

—Μιά τέτοια φλοῦδα ὅμως θὰ σὲ στενοχωρῇ.

—Ὅχι, εἶπε ἡ γῆ; σιγά-σιγά τὴ συνήθισα. Και τώρα εἶναι γεμάτη ἀνθρώπους.

—Ἀνθρώπους; τί πράγμα εἶναι αὐτό;

Ἡ γῆ ζύστηκε στοχαστικὰ στὸ βόρειο πόλο της, παραμέρισε λίγο τὴ σκούφια της, και κάμποσα κομμάτια ξεκόβοντας ἀπ' αὐτὴ τράβηξαν μέσα στὴ θάλασσα σὰ βουνα ἀπὸ πάγου.

—Ἄκου! τοῦ λέει; εἶναι, σὰ νὰ ποῦμε, ἕνα εἶδος παράσιτα.

—Ὅψ! ἔκανε ὁ κομήτης.

Ἡ γῆ στάθηκε συλλογισμένη; σὲ λίγο τοῦ λέει:

—Σέρνονται και με γαρφαλίζουν ἔτσι, πού κάποτε πᾶει νὰ με τρελάνουν. Κι' ὅσο περνᾶ ὁ καιρὸς και πληθαίνουν δλοένα, τόσο και χειρότεροι γίνονται. Με σκάδουν παντοῦ ψάχνοντας γιὰ κάρβουνα, μέταλλα και δ,τι ἄλλο τοὺς χρειάζεται. Βάζουν ἀπάνω μου σίδερα και ταξιδεύουν με ἀπὸ ἀπὸ τὴ μιά μου ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη. Τρυποῦν τὰ πιὸ μεγάλα βουνα μου, και χιτίζουν γεφύρια ἀπάνω στὰ ποτάμια μου. Οἱ ἴδιοι λένε πὼς εἶναι τάχα ἀφαντάδες μου.

—Εἶναι, θαρρῶ, κάπως δυσάρεστο γιὰ ἕνα ἀστέρι; ἄφηγῃ νὰ τὸ ἐξουσιάζουν ἔτσι τέτοια σκουλήκια, λέει ὁ κομήτης. Δὲν μπορείς νὰ τοὺς ξεκολλήσῃς ἀπὸ πάνω σου;

—Τὸ προσπάθησα και πολλές φορές και με πολλοὺς τρόπους, ἀποκρίθηκε ἡ γῆ. Τίναξα ἀπὸ τὰ ἡφαίστεια ἕνα σωρὸ φωτιά και φλογισμένα λιθά-ρια, κι' ἔθαψα ἔτσι δλόκληρες πολιτείες. Ἀκόμα και μανωμένα κύματα σήκωσα κι' ἐπνιξα χιλιάδες ἀνθρώπους. Και δταν μοῦ παράμπαινουν στὴ μύτη, τότε τινάζομαι και γίνεται σεισμός.

—Λοιπὸν; λέει ὁ κομήτης, κι' αὐτὸ δὲν ὠφελεῖ καθόλου;

—Ἐθυμαίνω λίγο, μὰ παντοτινὴ ὠφέλεια δὲ φέρνει ποτὲ. Θαρρῶ πὼς μοῦ παράγγιναν πολλοὶ. Ἐπρεπε νὰ τὸ κάμω πρωτύτερα, δταν ἦταν λιγώτεροι και ὄχι τόσο τετραπερασμένοι. Μόλις πνίζω ἡ χῶσα κᾶνα δυὸ χιλιάδες ἀπ' αὐτοὺς, κι' ἀρχίζω νὰ ἐλπίζω πὼς θὰ πεθάνουν οἱ δικιο τοὺς

ἀπὸ τὴν πείνα και τίς φρονιδες, ἀμέσως μαζεύονται τριγύρω τους οἱ ἄλλοι, τοὺς παρηγοροῦν, τοὺς βοηθοῦν, και σὲ λίγα χρόνια γίνονται τόσο πολλοὶ ὅπως και πρώτα.

—Τέτοιο πράγμα δὲν ἀκούσα ἀκόμα! εἶπε ὁ κομήτης; δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πὼς τὸ βαστᾷς.

—Ναι, μὰ τί νὰ κάνω; Δὲν μπορῶ πιά νὰ τὰ βάλω μαζί τους. Μ' ἔφαξαν ἀπὸ τὸν ἕνα πόλο ὡς τὸν ἄλλο, ἔτσι πού σὲ λίγο δὲ θὰ μὴν και γιὰ μένα οὔτε γωνίτια. Με καταμέτρησαν και μ' ἔχουν περιγράψει με τὸ νι και με τὸ σίγμα. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔχουν στὰ τραπέζια τους μιά σφαῖρα πού εἶναι τάχα σὰν και μένα τὴν ἴδια, κι' ἀπάνω σ' αὐτὴν μποροῦν νὰ δῶν κάθε μου ἄκρη. Ἐβρουν ἀπὸ πρὶν πότε θὰ ἔρθῃ ἀνεμοζάλη ἡ σεισμός; ἔχουν κρεμασμένα στοὺς τοίχους κατὶ ἐργαλεῖα πού τοὺς τὰ λέν δλα.

—Δὲν ξέρω, λέει ὁ κομήτης, μόνο τοῦτο ξέρω γὼ, ἂν ἦμουν στὴ θέση σου, δὲ θὰ τὸ βαστοῦσα.

Ἡ γῆ γέλασε εἰρωνικὰ.

—Μπᾶ! τοῦ λέει, μὴν παραπαυέουσαι. Αὐτὴ τὴ στιγμή, τώρα πού κουβεντιάζουμε οἱ δυὸ μας, σ' ἔχουν ἀνακαλύψει οἱ ἄνθρωποι μου. Σὲ κοιτάζουν με τὰ τηλεσκόπια, σὲ καταμετροῦν, σοῦ δίνουν ἔνομα και γράφουν δλόκληρα βιβλία γιὰ σένα. Δηλαδή αὐτὸ τὸ κάνουν μόνο οἱ ἐξυπνότεροι τοὺς. Οἱ κουτοὶ σὲ φοβοῦνται, και θαρροῦν πὼς ἐρχεσαι νὰ μνηύσῃς τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

—Οἱ κουτοὶ; τ' εἶναι πάλι τοῦτοι;

Ἡ γῆ ἔδωσε μιά σκουντιά στὴ σκούφια της, και ὁ μισὸς Ἀτλαντικὸς ὠκεανὸς γέμισε με βουνα ἀπὸ πάγου, και τὰ δέντρα ἀργησαν πάρα πολὺ ν' ἀνθίσουν ἐκεῖνη τὴ χρονιά.

—Καλύτερα νὰ μὴ με ρωτοῦσες.

—Συμπάθα με, τῆς λέει ὁ κομήτης, ἴσως εἶναι κανένα οἰκογενειακὸ μυστικὸ;

—Ὅχι, μὰ ἴσως σήμερα δὲν κατάρθωσα νὰ βρῶ τί πράγμα εἶναι αὐτοὶ οἱ κουτοὶ. Πὼς ὑπάρχουν τέτοιοι, τὸ ξέρω καλὰ; και μάλιστα εἶναι πάρα πολλοὶ. Ἀδύνατο ὅμως νὰ τὸ βρῆς τί πράγμα εἶναι. Ἄν θελήσῃς νὰ τὸ μάθῃς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἴδιους, δὲ θὰ μάθῃς τίποτα; γιατί καθέννας θαρρεῖ πὼς αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶναι ἐξυπνος, κι' δλοιο οἱ ἄλλοι κουτοὶ.

—Τότε λοιπὸν εἶναι δλοιο τοὺς πέρα και πέρα κουτοὶ; εἶπε ὁ κομήτης.

Τώρα ὅμως ἡ γῆ παρᾶχτηκε πού κακολόγησαν τοὺς ἀνθρώπους της. Ἐξαφνα τῆς ἦρθε στὸ νοῦ πὼς ἐνα γαλχτηκε πάρα πολὺ μπρὸς σ' ἕνα ἀστέρι, πού κατὰ βάθος δὲν ἔξερε

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
'Η ανάκριση, που έγινε με μεγάλη επιμέλεια, βεβαίως πως όχι μόνο κανένας απ' τους ναυαγούς δεν πήγε να κάμει μπάνιο στη βροχερή άκρο-

γι' αυτό τίποτα. Πήρε λοιπόν ύψος σοβαρό και αποκριθήκε.
— Κάθε άλλο, καλέ μου κομήτη, κάθε άλλο! Μά να σου πω την αλήθεια—και μη σου κακοφανή—δεν αξίζει να μιλώ μαζί σου για πράματα που δεν τα καταλαβαίνεις διόλου.
(Το τέλος στο δεχόμενο)
Μετάφρ. Α. ΒΕΛΜΟΥΖΟΥ

ΤΟ ΠΕΛΩΡΙΟ ΣΤΑΦΥΛΙ

« Η ΜΙΑ ΦΑΡΣΑ ΤΗΣ ΦΙΦΗΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΗΣ ΠΕΤΥΧΕ

'Η Φιφή μένει στην έξοχη. Μιά μέρα που είχε δοκετά χρήματα, πήγε στο χωριό ναγοράσει κανένα παιχνίδι. Της άρεσαν πολύ κάτι κόκκινα μπαλλόνια, που τα πουλούσε μιά γυναίκα. 'Η Φιφή τάγοράσε όλα καθώς ήταν δεμένα σ' ένα καλάμι. 'Αλλά συγχρόνως της ήθεσε μιά παράξενη ιδέα. «Τα μπαλλόνια αυτά—είπε μέσα της—μοιάζουν σαν ένα πελώριο σταφύλι. Για, να γελάσω λίγο τον Τοτό...» Και γυρίζοντας στο κτήμα, ή ποιηρή, φύτεψε το καλάμι με τα μπαλλόνια σ' ένα φράχτη που είχε βάτους. Κατόπι, έτρεξε στο σπίτι, βρήκε

τον Τοτό, που έπαιζε στην αυλή, και του είπε: —'Ελα μαζί μου! Πάμε να σου δείξω ένα θαύμα! — Τί θαύμα; ρωτά ο Τοτός. — Ένα πελώριο, τεράστιο σταφύλι, που τόκαναν οι βάτοι! 'Έχει κόκκινες ρώγες και κάθε ρώγα είναι μεγάλη σά μπαλλόνια! — Τί μοιάζει; Πάμε!... Στο μεταξύ, μιά χωριάτισσα, ή γριά-Καλή κάθισε σ' ένα πάγκο, κοντά στο φράχτη με τους βάτους, κι άρχισε να ράβει. Είναι κομψή ή γριά-Καλή και δέν άκούει ένα πάφ! που γίνεται κάθε φορά που σηκώνει τα χέρια της με τη βελόνα για να τραβήξει τη μακρούα της κλω-

στή. Γιατί ή βελόνα, σε κάθε της άνεβασμα, τραβά κι' από ένα μπαλλόνια που σιάζει με κρότο: Πάφ! πάφ! πάφ! Και λίγο-λίγο το τεράστιο «σταφύλι» της Φιφής μικραίνει, μικραίνει, ως που δεν του μένει πια ούτε ρώγα. 'Ετσι, όταν φτάνουν στο φράχτη ή Φιφή κι' ο Τοτός, δέν βλέπουν παρά ένα καλάμι με κλωστές, που από καθημιά κρέμεται ένα κόκκινο λασπηνίο κουρέλι. «Καλέ, που είναι το σταφύλι;» κάνει ο Τοτός. — «Έβρω κι' εγώ; μουρμουρίζει ή Φιφή—θαύμα και πως φύτεψες, θαύμα και πως χάθηκε!»

Άνεκδοτή από τον Μπετόβεν

γιαλιά ή περπάτησε σ' εκείνο το μέρος ευπόλυτος, άλλ' άκόμα και πως κανένας απ' τους άξωματικούς, τους ναύτες και τους στρατιώτες δέν είχε πόδια με τέτοιο σχηματισμό ώστε να φίνουν αποτυπώματα σαν εκείνα που είχαν ιδεί στον ύγρο άμμο, και που ο Παύλος τα είχε περιγράψει και σχεδιάσει. 'Ηταν λοιπόν βέβαιο πως προερχόνταν από άτομο ξένο στην άποικία. Είχαν όμως τριγυρίσει και διασχίσει κι' έρευνήσει τόσες φορές το νησί, χωρίς να ανακαλύψουν το παραμικρό ίχνος ξένου ανθρώπου, είτε άγριου είτε πολιτισμένου! Γι' αυτό δυσκολεύονταν να πιστέψουν πως ο άγνωστος εκείνος, που είχε πόδια με το μεγάλο δάχτυλο απομακρυσμένο σαν του πιθήκου, έμειν' εκεί.

'Η πιθανότερη λοιπόν υπόθεση ήταν πως είχε έρθει από άλλο μέρος, ίσως από κανένα γειτονικό νησί.

— Περίεργο πως δέν σκεφθήκαμε άκόμα να έξερευνησουμε τα περίχωρα, φώναξε ο πλοίαρχος Μανκαρού. Μεσημερινά, κατά τους ύφάλους, φαίνονται μερικοί κοκοφοινίκες που μαρτυρούν νησι ή νησάκι. Ποιός μάς βεβαιώνει πως εκεί δέν είναι το τέλος δλάνερης σειράς, άλυσίδας, από νησιά; 'Επρεπε να μαστε τόσο άπησυχλημένοι όπως είμαστε όλοι, για να μη συλλογισθοίμε να λύσουμε αυτή την άπορία. Τώρα μιά έξερευνητική άποστολή είναι άπαραίτητη.

Μετά ώριμη σκέψη, αποφασίστηκε τα σταλούν γι' αυτό το σκοπό δυο βάρκες με είκοσιπέντε στρατιώτες και είκοσιπέντε ναύτες.

'Ο Χάνδος έλαβε την άδεια να κολουθή την άποστολή. 'Ο Παύλος όμως υποχρώθηκε να μείνει στο Διοικητήριο, να συντροφεύη τις κυρίες και να επιβλέπη τις συνηθισμένες εργασίες που δέν επρόκειτο να σταματήσουν.

'Ο Κάλης δέν έζήτησε να συνοδεύση το Χάνδο. Φαινόταν πως προτιμούσε να μένη κοντά στην Άνθη.

Σε τρεις ήμέρες οι βάρκες ήταν έφοδιασμένες, έξοπλισμένες, κι' ή άποστολή ξεκίνησε. 'Η πρώτη εκείνη ήμέρα πέρασε κι' οι βάρκες δέν φάνηκαν στο νησί συμπεράναν πως είχαν ανάδάλει τον γορισμό για την έπομένη.

Την ώρα του γεύματος, ή κυρία 'Ομόλλου είχε βγει στην πόρτα της, να ρίξη μιά ματιά στο τσουβάλι που κόχλαζε στο ύπαιθρο, πάνω σε πυροστιά σχηματισμένη από τρεις πέτρες,

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

'Η μικρή φιλάρεσκη

'Ανεκδοτή από την Λουλουδένια 'Υπαρξη

δταν κίνησε την προσοχή της ένας όμιλος από πολλούς ανθρώπους, που έρχόταν προς το παράπηγμα. Φώναξε την Άνθη για να της δείξη αυτόν τον όμιλο, και σε λίγο γνώρισαν το Χάνδο που κουνούσε το καπέλλο του. Δέν χωρούσε άμφισβόλια: ήταν ή άποστολή που γύριζε απ' τα βορεινά και πεζή, ενώ είχε φύγει απ' τα μεσημερινά και με βάρκα.

Μά κι' άλλη έκπληξη περίμενε τις δυο κυρίες. 'Επι κεφαλής του μικρού άγγίματος έβάδιζε άρκετά εδθυμα ένας άνθρωπος πολύ κακοντυμένος, ή να πούμε καλύτερα, κουρελιάρης, με μακριά γένια και πυκνά μαλλιά.

'Αλήθεια, αν παρατηρούσε κανένας με προσοχή τα κουρέλια εκείνα, θάδλεπε πως μιά φορά αποτελούσαν ταξιδιωτική φορεσιά πολύ εύπρόσωπη φαίνεται όμως πως ή φορεσιά αυτή είχε ιδεί πολύ κακές ήμέρες άφάτου βγήκε απ' τα χέρια του ράφτη, γιατί δέν διατηρούσε πια ούτε χρώμα, ούτε σχήμα. 'Όσο για τον κάτοχό της, φαινόταν μάλλον σαν κλέφτης ή τυχοδιώχτης του χειρότερου είδους, παρά άνθρωπος ίκανός να έμπνεύση και τον παραμικρό σεβασμό.

Γι' αυτό ή κυρία 'Ομόλλου δέν ευχαριστήθηκε καθόλου όταν είδε αυτόν το χαμένο να τρέχη πάνω της με άνοιχτές άγκάλες και σε λίγο να τή φιλά και στα δυο μάγουλα, και να της λέη με χαρά και συγκίνηση μεγάλη:

—'Αλεξάνδρα!

Θέ μου! ποιός ήταν αυτός που τολμούσε να την άγκαλιάξη και να την άποκαλή με το μικρό της όνομα;

— Πώς, 'Αλεξάνδρα; έξακολούθησε να της λέη τρυφερά ο άγνωστος. Δέν μ' αναγνωρίζεις λοιπόν; Είναι δυνατό, τρεις μήνες έξορίας να με άλλαξαν τόσο πολύ, ώστε κι' ή ίδια ή γυναίκα μου ναρνήται να βεβαιώσει την ταυτότητά μου;

Μπά! ή κυρία 'Ομόλλου άκουγε καλά; 'Ηταν ή φωνή του ταγματάρχη αυτή που έβγαине απ' το στόμα εκείνο που το τριγύριζαν άγρια μουστάκια κι' άγριότερα γένεια; Μά να! Κι' αν άκόμα είχε καμιά άμφισβόλια εκείνη που τόσους μήνες περνούσε για χήρα, έφτανε να της την διάξη ή όμόθυμη μαρτυρία του Χάνδου και της Άνθης: 'Ο ταγματάρχης 'Ομόλλου ο ίδιος, ζώντανός, βρισκόταν μπροστά της.

'Η καλή κυρία δέν μπόρεσε πια να βαστάξη. Κι' είτε απ' τη μεγάλη της χαρά, είτε άπλά γιατί το θεώρησε χρέος της, λιγοθύμησε.

'Όταν συνήλθε, ο ταγματάρχης ήταν παραδομένος στα χέρια ενός

κουρέα που, με γενναίες φαλλιδίες, έαλλάφρωνε τη γενειάδα του και τα μαλλιά του. Είχε βάλει και μιά φορεσιά κάπως πιο εύπρόσωπη κι' έτσι ή γυναίκα του όχι μόνο τον άναγνώρισε, αλλά και παρατήρησε πως ή λύπη του τριμήνου χωρισμού δέν τον είχε καταβάλει καθόλου. 'Απεναντίας, ο ταγματάρχης φαινόταν δεκαπέντε χρόνια νεώτερος, το χρώμα του προσώπου του δέν ήταν πια κίτρινο, ούτε τα μάγουλά του βαθυλά, ούτε τα μάτια του χλωμένα. Που τή βρήκε άραγε ο αιώνας άρρωστος, ο ισχνός, ο κισρινιάρης, ο γρινιάρης, ο παράξενος, αυτή τή ροδοκάκκηνη κι' άνηθηρή όψη, αυτή την εδρωστιά;

— Δέν πάχωνα βέβαια από το φαί σ' εκείνο το νησάκι, είπε ο ταγμα-

τάρχης, όταν ή κυρία 'Ομόλλου εξέφρασε την άπορία της. Τρεις μήνες τώρα, δέν έτρωγα άλλο παρά καρύδια της κοκοφοινίκιας, γαρίδες, καρβίδες και, κάπου-κάπου κανένα στρείδι. Ποτό τίποτα. Μόνο νεράκι.

'Ο γιατρός, που είχε προσκληθή για να συνεφέρη την κυρία 'Ομόλλου, είπε γελώντας:

— Αυτό σημαίνει πως σας γιάτρεψε ή άναγκαστική αυτή διαίτα κι' είναι ή μόνη που έπρεπε να κάνετε για να σαστε καλά. Βάζω στοιχημα πως τώρα πια δέν σας πονά το σηκώτι.

—'Αλήθεια, γιατρέ, δέν μ' ένοχλεί πια το λ ά ί β ε ρ. 'Αλλά τί να σας πω! 'Αν ελγαι να μίν τρώω και να μίν πίνω τίποτα, για να είμαι καλά, καλύτερα να πεθάνω!

— Δέν πάχωνα βέβαια από το φαί σ' εκείνο το νησάκι, είπε ο ταγμα-

προβιβάσθημε με άριστα' περιμένω τώρα και τα δικά σου' **Ερείκη** (έλαβα, εύχαριστώ, έξετέλεσα' για το άλλο, μη σου κάνει έντιμωσή' πολλά παιδιά φαντάζονται πως είναι και μεγάλα, ενώ άκόμα είναι μικρά...) **Αιώνιο** **Θρόνιον** (σε ευχαίρω' κι' ε δαυτερος βαθμός σε μία τάξη — και τόσο δύσκολη — είναι κάτι τι' ελ' αυτά θα γίνουν') **Τρόπα** **στό Νερό** (τό γράμμα σου με τις 10 δραχμές ήταν από 14 'Ιουλίου' το άλλο είναι από 18' ώστε δέν πέρασαν δεκαπέντε μέρες που λές' ή άγγελία σου δημοσιεύθηκε, λυσόχαρτο έστειλα' ω, ναί! τις έξρω αυτές τις «μυήσεις» μπερνται μόνο τα έξωτερικά. άλλα το εσωτερικό, την ψυχή, το πνεύμα, πως να το μνησθώ; αυτό κατ' ανάγκη θα είναι το δικό τους κι' εκ τούτου ή διαφορά ποδ παρατηρείς' το έξυπνη έχι, δέν πάει, γιατί ή συλλαβή είναι **ση** και **χι** **νη** ' **ήγώ** **θάλασσα** **παμπόνηρη** πώς σου φαίνεται;) **Ναυτάκι** **της Δέσφου** (θα είδες βέβαια την έγκριση τοδ ψευδώνυμου σου' χαιρώ πολδ για δσα μοι γράφεις και περιμένω τάποτελέσματα' ναί, θα κάμω καλδ να σπουδάσω μηχανικός, άφοδ σου άρέσουν τόσο τα μαθηματικά' γράφε μου') **Εύθυμο** **Γέλιο** (αυτό, καθως θα είδες, σου άνέκρινα' πάρα πολδ εύχάριατα ελ' αυτά ποδ μοι γράφεις' λυπούμαι μόνο ποδ το γράμμα σου έφτασε στα χέρια μου άφοδ τελείως ε χώρος και δέν μπορώ να σου έκφράσω την εύχαριστήσή μου με περισσότερα λόγια' τώρα περιμένω και τάποτελέσματα τοδ σχολείου, καθως και τις έντυπώσεις σου από τα γαλλικά αυτά βιβλία ποδ πήρατε για βραβεία ή άδερφή σου και ού') **Μαρίαν** **Δημ. Κοριατοπούλου** (μετά χαράς! περιμένα το ψευδώνυμό σου, άλλα να σημειώσω πάλι στο γράμμα σου ότι το φυλλάδιο στέλλεται στον παπποδ σου, για να το σημειώσω και να ξέρω δαι: τή διεύθυνσή σου') **Ναπολέοντα** **Βοναπαρτη** (περιμένω' κι' ήγώ ήθελα να σε άπαντώ ποδ γρήγορα, άλλα τα γράμματα είναι πολλά και ε χώρος λίγος') **Μικρήν** **Χωριατοπούλαν** (δέν πειράζει, τώρα να μοι γράφης συχνότερα') **Ισιδα**, **Πυραμίδα** **του Χέοπος**, **Κεφαλλονιτοπούλαν** κτλ, κτλ.

Είς όσας άπιστολάς έλαβα μετά την 5 'Ιουλίου άπάντησα στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοδ 270δ: Διαγωνισμοδ. Αί λύσεις τοδ φυλλάδ. τούτου δεικται μέχρι 14 Σεπτεμβρίου.

383. Αεζίγριφος

Έξρεις τί άπλοούστατα στοιχεία
 Άνασσα κάγουν στην Περσία;
 Μόνο μία νότα κι' ένα μέλος,
 Γράμμα κι' άντωνυμία στο τέλος!
 Παύλος Αιυλλιος

384. Συλλαβόγριφος

Γράμμα με μονάδα
 Χρονική άν ένώσης,
 Λήγει ή προσευχή σου
 Δίχως να το νοιάσως.
 Δανάη

385. Στοιχείογριφος

Χάμο γύθηκε λιγάκι
 Άπ' αυτό το μπουκαλάκι
 Και τί δυνατά μουρίζει!
 Είναι άκρατο; είναι μίγμα;
 Δε βαρύνεται! μ' ένα σύγμα,
 Όλα τώρα τα σκουρίζει.
 Υπερκαστογή της Πατρίδος

386. Μεταγραμματισμός

Γής λαϊμός σε χώρα
 Κόπος μακρινή...
 Ένα γράμμ' άλλάζει
 Και δικό μου τώρα
 Κάποιον κομητή
 Ζώντα παρουσιάζει.

Εάλης Βλαστοδ

387. Πυραμίδ

+
 * + *
 * * + * *
 * * * + * * *

Έκ των άνω κατά σειράν: σύμφωνον, νήσος τοδ Αιγαίου, αρχαία πόλις όπου έταλούτο άγώνες, κράτος της Εύρώπης. Οι σταυροί καθέτας ερωπαϊκή πρωτεύουσα.

Άσπασία Περικλέου

388. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 3 4 5 6 7 8 9 0 = Πόλις
 2 8 9 6 3 8 = Άριθμός
 3 9 0 7 0 = Θάνατος
 4 5 4 3 9 4 = Χώρα τ. Άμερικής
 5 4 1 6 3 = Διορθώνεται;
 6 1 6 7 0 = Κινηματογράφου
 7 8 9 4 8 4 = Πόλις
 8 9 6 7 8 6 7 = Πόλις
 9 8 7 4 = Κράτος της Άσίας
 0 5 8 6 3 = Ορόνιον ομία
 Κεραμίδος Γάτος

389. Αρεθμητική διά Δέξων

Βασίλευς της Γαλλίας — έπέθετον = κάποιος δυστυχής αρχαίας χώρας + (πόταμος — κακόν συναίσθημα) νότα της βυζαντινής + (θεατρικόν συγκρότημα — κτητική άντωνυμία) κάποια αυγενής.

Άθροισμα έπολοίπων: Εύρωπαϊκή όροσειρά. Παναχαϊκόν

390. Άκροστιχίς

Τά τελικά γράμματα των κάτωθι ζητούμενων λέξεων άποτελοϋν μυθικόν μουσικόν:

- 1, Υίος τοδ Άδάμ
- 2, Μεγάλη άσσυριακή πόλις άναφερομένη υπό της Γραφής
- 3, Άλλος μυθικός μουσικός
- 4, Ποικίλος και κράτος της Άμερικής
- 5, Μάστιξ της φύσεως.

391. Φωνηεντόλιπον

κλλ - ε - μτ - πο - τ - νη
 Ναυτοπούλα της Άνδρου

392. Γεζφος

αε				εν		εν
αε	ιγ	αε		εν	ο	εν
ιγ		ιγ		ο		ο
αε	ουδ	αε	εν	μετ		εν
ιγ		ιγ		ο		ο
αε	ιγ	αε		εν	ο	εν
		αε		εν		

Παπαρούνα

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματ. Άσκήσεων τοδ φύλ. 18

- 199. Πάνδροςος (Πάν, δρόσος). — 200. Άσπας-Άίσπος. — 201. Άργος-άργος. — 202. Παράς-παρά-άρπα. — 203. Σ Ι Κ Ε Λ Ι Α 204. Μία χειλιδών Ι Ε Ε Α Χ έαρ οδ παιεί (Η Κ Ε Ρ Κ Υ Ρ Α άνάγνωσις δεξιά εκ Ε Κ Ρ Ρ τών κάτω προς τα Ι Α Υ Ρ Ι Ο Ν άνω και κατόπι Ι Ρ Ο Α άνωδροςιδώς). — Α Χ Α Ρ Ν Α Ι 205. Το πτερωτόν είναι το Μ: Μαρούς, Ά Μερική, σή Μα, γρα Μρόφονον, ΠολύΜνια, αίνιγ Μα). — 206. Έμοϋ θανόντος γαία μηδήτω πυρι. — 207. Πάν μέτρον άριστον (π, αν με τε, άναρ εις τών).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΔ'—347]

Μορέλλα, Τροχόντα, τετραδιάκι έσσει-λα' γιατί δέν άνταποδίδεις;
 Άνδριωνάκι

[ΑΔ'—348]

Αντία Μαστέλο, λυπούμαι ποδ δέν μπο-ρώ να δεχθώ την εύγενική σου πρό-ταση' άλληλογραφώ με τόσους πολλούς ποδ δέν μοι περισσεύει καιρός.

Ταξιδιώτης

[ΑΔ'—349]

Θλιμμένη Γοητεία, εύτυχισμένη ή κινουόργια ζωή. Μ' άπειρη χαρά θα δεχόμουν ένα γραμματάκι άπ' τους παλιούς μου φίλους στη Δ/σιν: Καν' Έλευθε-ριαν Καδόουλη, Τσίγες, Λαρίτσας, διά Παρήγορον Άγγελον

[ΑΔ'—350]

Θλιμμένη Γοητεία—Παρήγορον Άγγελο, θερμά συγχαρητήρια για το ά-ριστα τοδ διπλόματός και καρδιόδογλιτες εύχες για ένα ρόδινο μέλλον.

Πόση Συλλοπούλου

[ΑΔ'—351]

Γοίψε, ΑΝΤΙΝΕΑ, Δουλούδι της Χα-ράς, ΝΑΠΟΛΙΤΑΝΑ, γιατί τόση σιωπή; Πειραιωτάκι, δέν μοι σημαίωσες διε-ύθυνση! ..

Τόσος Δούξης

[ΑΔ'—352]

Σφιγξ, Πώς πάει ή υγεία; δέν τα τσουγκρίζω, έχι, ούτε κρατάω κάποια κα-θόλου. Ήμας και μένουμα δυο άσπον-δοι φίλοι. Έχω κάτι για σένα από τον Ταξιδιώτη σε ποιά διεύθυνση να το στείλω;

Τόσος Δούξης

[ΑΔ'—353]

Τέλο Κορταζίνο, γιατί δέν άπαντάς στο γράμμα μου;

Άρχειμένη Θάλασσα

[ΑΔ'—354]

Και τα μικρά τώρα μές κάγουν το με-γάλο, ε, Κρίτων;

Πιεξής

[ΑΔ'—355]

Γιατί, Γλυκατά Άνάμνησις, δέν μοι άνταπέδωσες κάρτα;

Σανθή Έλληνοπούλα

[ΑΔ'—356]

Πρωτομπάνοντας στο άνθισμένο σλο-νόκι της διαπλάσεως, άνταλλάσσω Μ. Μυστικά και άλληλογραφώ με Διαπλα-στούλα-ες άνω των 16 έτών. Ή διεύθυν-σις μου: Poste - Restante, Paphos - Cyprus.

Τόψω

[ΑΔ'—357]

Τρόπα στο Νερό, τετραδιάκι σουστει-λα μόλις έλαβα το δικό σου.

Μυρέλλα

[ΑΔ'—358]

Αναλλάσσω τετραδιάκια. Γαλανή Νε-ράτζα, περιμένα γράμμα. Σ. Οικονο-μου, Κάρυστον, διά

Μαγαρίτα

[ΑΔ'—359]

Παρόραμα. Στη (ΑΔ—339) αντί Νέλλη γράφε Νέγλη.

[ΑΔ' 360]

Διαπλάστούλα-ες συγχωρέστε την άρ-γοπορία μου. Έξετακσις!!! Σαναρ-χίξω άλληλογραφία, άνταλλαγή ήθοποιών.

Πασχαλιά

[ΑΔ'—361]

Η νέα Δ/σή μου είναι: Μ. Μαυρομά-τη, Σενοδοχέτον Ίλιον Παλλάς, Κό-ρινθον.

Πασχαλιά